

Dole ve sklepení nebrečela. Ale teď, když už nebezpečí pominulo, spustí jako vodotrysk!

Červení zatím přečetli všechny seriály a ping-pong už je přestal bavit. Ostatně – za chvíli začíná na Prérii fotbalové utkání.

„Uf, teď už mám ale toho čekání dost!“ říká Sixten. „Oni se snad vystěhovali do Ameriky! Jdem!“

Sixten, Benka a Jonte sjíždějí po laně a odbíhají po „padacím mostě“ přes řeku. Konečně má tedy strýček Einar příležitost, na kterou tolik hodin čekal.

Černé volvo stojí několik set metrů dále v ulici. Sedí v něm muži, dva netrpěliví a nervózní muži. Už tu v tom horku sedí hezky dlouho! Zatímco se hodiny vlekly, přicházel přítel Einar v pravidelných intervalech s hlášením:

„Ti usmrkanci jsou tam pořád! Prosím vás, co mám dělat! Přece jim nemůžu zakroutit krk, i když bych to moc rád udělal!“

Ale teď konečně strýček Einar přibíhá. Pod kabátem něco nese.

„Hotovo!“ šeptá a vrhá se do auta.

Nosáč dupl na plyn a volvo vyráží plnou rychlostí k severní výpadovce.

Ti tři v autě nemají jiné přání než se co nejrychleji dostat ven z města. Dívají se jenom dopředu, vidí jenom silnici, po níž se dostanou k bohatství, volnosti a nezávislosti. Kdyby se byli rozhlédli, byli by si možná všimli Anderse, Kalla a Evy-Lotty, kteří se právě vynořili na rohu ulice a s údivem a zděšením civěli za svými vzdalujícími se nepřáteli.